

TINGSRYD

Att vårda kulturarvet. Att använda lien och kornas mullar för att hålla ängar och hagar öppna och att rensa bort buskar och sly från stenmurarna; det om något är värt en belöning.

För sådant arbete har familjen Davidsson i Idemåla fått Tingsryds kommuns kulturlandskapspris 1998.

Idemåla by ovanför Hensmåla ligger nästan så nära himlen man kan komma i Tingsryds kommun. Med sina 187,2 meter över havet ligger byn till och med 17 centimeter högre än utflyktsmålet Lunnabacken.

Till Idemåla kommer inte så många turister som till Lunnabacken, men där är lika vackert, fast på sitt eget sätt. Ingen utsikt över en sjö med 365 öar, det är sant, och ingen vacker hembygdsgård, men kulturlandskapet i Idemåla är i stället som en bild ur Sörgården. Där betar kossorna på ängarna och lövskogsdungarna. Där ligger stenmurarna kilometerlånga över hagarna och åkrarna, och på de gamla åkeröarna ligger odlingsrösen orörda och inga tunga barrskogsridåer döljer husen; var man än står i byn ser man de andra gårdarna.

Är av bondesläkt

Idemåla by ser ut som tusentals små byar gjorde för bara trettio-fyrtio år sedan, byar som numera bara är ensamma hus i skogen med en gräsmatta framför. Att Idemåla fortfarande är så genuint vårdat är nästan helt familjen Davidssons förtjänst. Både Kerstin och Lars Davidsson är av bondesläkt och de bor på den gård som Lars föräldrar köpte i början på 1930-talet och där han själv är uppvuxen.

Lars Davidsson är byggnadsnickare, för på "bonneri" kan man inte leva, säger han, men Kerstin sköter gården på heltid. Allteftersom grannbönderna har avvecklat sina jordbruk har de arrenderat deras marker och numera vårdar och sköter de hela byn. För det ar-

betet har hela familjen fått årets kulturlandskapspris i Tingsryds kommun, för kärleken till arbetet med jorden har de givit sina fyra söner i arv.

-De har ju sina egna arbeten. Ja, Sven, vår yngste, går fortfarande på skogsbruksskolan i Ryssby, men de hjälper alla till här på gården, säger Kerstin Davidsson.

En konst att slå med lie

Det dryga fyrtioalet kor, amkor, tjurar och kalvar, är hennes ansvar och de tackar för omvårdnaden genom att omsorgsfullt beta ängarna och skogshagarna. Lars Davidsson

och pojkarna röjer undan granarna i lövhagarna, rensar sly utmed stenmurarna och gräver bort stubbarna. Och naturligtvis hjälps hela familjen åt med de rena jordbruksarbetena, sådden, skörden och markberedningen.

Kerstin och sonen Sven har gått på liekurs, för på dikesrenarna och vägkanterna växer också nyttigt gräs till kreaturen, och att slå med lie är en konst det också. Men det är Sven som har talangen, säger Kerstin, både att slå och slipa lien.

Lieslättern och kreaturens betande ger mer tillbaka än enbart vackert landskap: I Ide-

målas hagar växer jungfru Marie nycklar och Smålands egen orkidé nattviolen och många andra sällsynta arter: slätterängar påstås vara de artrikaste markerna i världen. Omsorgen om den unika floran har säkert bidragit till att Davidssons fått årets pris.

Redan belönade

- Visst är det roligt med kulturlandskapspriset, men att få leva och arbeta i den här vackra bygden är egentligen belöning nog, tycker Kerstin och Lars Davidsson.

STEPHAN ELG